

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **M. Z.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Praha 8, Ledčická 649/15, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2018, č. j. 19 A 5/2018-44,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 29. 1. 2018, č. j. MSK 173718/2017, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Bohumín (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 13. 11. 2017, č. j. R 262/2016, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 6 000 Kč, trest zákazu činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců a povinnost uhradit náklady přestupkového řízení v paušální výši 1 000 Kč. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 25. 2. 2016 ve 13:21 hodin, v Bohumíně – Pudlově, v ulici Československé armády, u budovy Čemat, ve směru jízdy do Nového Bohumína, jako řidič motorového vozidla značky X, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 50 km/h. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji shledal nedůvodnou a v záhlaví uvedeným rozsudkem ji zamítl.

[2] Krajský soud nejprve nepřisvědčil námitce, že Městská policie Bohumín prováděla měření rychlosti vozidel, aniž by k tomu byla oprávněna. Toto oprávnění bylo totiž prokázáno listinou ze dne 21. 10. 2015, vystavenou Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Moravskoslezského kraje, dopravním inspektorátem, územním odborem Karviná. Nedůvodnou shledal krajský soud rovněž námitku vad výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně (tvrzená absence konkrétních ustanovení vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích a ustanovení zákona o silničním provozu, které žalobce svým jednáním porušil, ustanovení vymezující přestupek, jehož se tím žalobce dopustil a ustanovení, podle nichž byly žalobci uloženy sankce).

[3] Dále krajský soud neshledal namítané vady dokazování v řízení před správními orgány a konstatoval, že skutkový stav, v rozsahu prokazujícím závěr o spáchání přestupku žalobcem, byl dostatečně zjištěn. Výpověďmi svědků (zasahujících strážníků) ve spojení s listinnými důkazy (zejména oznámením o přestupku sepsaném na místě, oznámením o podezření ze spáchání přestupku včetně fotodokumentace) bylo dostatečně prokázáno, že vozidlo v okamžiku měření řídil žalobce. Žalobcovo tvrzení, že vozidlo neřídil a že došlo k výměně řidičů, bylo výpověďmi svědků vyvráceno. Měření proběhlo v úseku, který je od změření po zastavení rovný, strážníci v něm tudíž měli vozidlo pod dohledem. Z provedených důkazů ani nevyplývalo, že by se ve vozidle nacházela další osoba. S ohledem na tento stav krajský soud neuvěřil tvrzením, že by se na místě nacházela další osoba, v důsledku čehož považoval za nadbytečné provádět dokazování výslechem svědka Š.

[4] K namítaným vadám měření krajský soud uvedl, že rychlost žalobcova vozu byla změřena silničním laserovým rychloměrem *LTI 20/20 TruCam*, který měl platný ověřovací list vystavený Českým metrologickým institutem, přičemž z pořízené fotografie je patrné, že záměrný kříž směřuje na žalobcovo vozidlo. Pokud by osoba obsluhující rychloměr nedodržela návod k jeho obsluze nebo pokud by rychloměr vykazoval nějakou vadu, nebyla by rychlost projíždějícího vozu vůbec změřena. Krajský soud v tomto ohledu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, v němž tento soud uvedený závěr dovodil ve vztahu ke shodnému typu rychloměru.

[5] Podle krajského soudu bylo provedenými důkazy rovněž spolehlivě zjištěno, že žalobce při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci (50 km/h) o 50 km/h. Za takové situace bylo nadbytečné, aby správní orgány (stejně jako soud) prováděly dokazování návodem k obsluze rychloměru, dokumentem BBC, zprávou Daily Mail a vyjádřením Českého Metrologického institutu (z nichž měly vyplývat možné deficity měření prováděného předmětným přístrojem). Dostačujícími důkazy k prokázání toho, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost, je oznámení o přestupku, záznam z měřícího zařízení a platný ověřovací list k měřicímu zařízení. Rozhodujícím důkazem o spáchání přestupku žalobcem je snímek pořízený rychloměrem, který obsahuje zřetelnou fotografii zadní části žalobcova vozidla a fotografii jeho registrační značky, včetně údaje o naměřené rychlosti.

[6] Dále krajský soud nepřisvědčil námitce, že žalobci měl být uložen pouze trest zákazu řízení motorových vozidel skupiny B, nikoliv všech motorových vozidel. Krajský soud odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 252/2016-48, a č. j. 8 As 25/2016-67, podle nichž zákon o silničním provozu nerozlišuje činnost řízení motorových vozidel na řízení motorových vozidel dle jednotlivých skupin řidičského oprávnění.

[7] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že nebyla přezkoumatelným způsobem odůvodněna výše uložené pokuty. Uvedl, že správní orgány zohlednily hlediska stanovená v § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

pokračování

„zákon o přestupcích“) a své úvahy o výši sankce podrobně odůvodnily, přihlédly přitom jak k okolnostem přitěžujícím, tak polehčujícím. Správní orgán I. stupně tak učinil na straně 5 svého rozhodnutí a žalovaný na stranách 8 až 9 napadeného rozhodnutí. V podrobnostech krajský soud na odůvodnění výše uložené pokuty obsažené v těchto rozhodnutích odkázal.

[8] Ke stěžovatelem nastolené otázce aplikace příznivější právní úpravy se krajský soud ztotožnil se s náhledem žalovaného, že nová právní úprava, zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“), pro žalobce není jakkoli příznivější; správní orgány se proto touto úpravou nebyly povinny výslovně zabývat. Pokud jde o námitku, že se správní orgány měly zabývat tím, zda nelze aplikovat ustanovení § 44 zákona č. 250/2016 Sb. a ukládanou pokutu mimořádně snížit pod dolní hranici zákonné sazby, krajský soud přisvědčil názoru žalovaného, že žalobce neuvedl žádné okolnosti, které by takový postup odůvodňovaly a žádné takové okolnosti nevyplývají ani ze spisového materiálu.

[9] Důvodnou neshledal krajský soud konečně ani námitku prekluze lhůty k projednání přestupku. Bylo totiž namístě aplikovat čl. II bod 3. zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „zákon č. 204/2015 Sb.“) podle něhož se ustanovení § 20 zákona o přestupcích, ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, o přerušení běhu lhůty zahájením řízení použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Uvedené přechodné ustanovení nabylo podle názoru krajského soudu účinnosti současně se změnou právní normy, k níž se vztahuje, tj. již dne 1. 10. 2015, nikoliv až dne 1. 10. 2016.

[10] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, a to z důvodů podřaditelných pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Stěžovatel v první řadě namítá, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jelikož se krajský soud nevypořádal s řadou žalobních námitek. Jedná se konkrétně o tyto námitky: 1) správní orgán I. stupně se nevypořádal s námitkou výměny řidičů (tj., že v době měření vozidlo neřídil žalobce); 2) bylo porušeno legitimní očekávání žalobce, že bude rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno pro nerespektování předchozího zrušujícího rozhodnutí žalovaného; 3) správní orgán I. stupně neodůvodnil, proč neprovedl žalobcem navržený důkaz výslechem pana Š., přičemž nevyhověním tomuto návrhu bylo porušeno právo žalobce na předvolání svědků podle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; 4) provedení dokazování výpověďmi zasahujících strážníků bylo nepřipustné a jejich výpovědi nevěrohodné; 5) v místě měření byla místní úpravou stanovena nejvyšší povolená rychlost 70 km/h; 6) absence zdůvodnění, proč nebylo vyhověno návrhu žalobce na provedení dokazování místním ohledáním na podporu jeho námitek ad 5); 7) obecní policie nebyla oprávněna rychlost v příslušném úseku měřit, jelikož se nejednalo o úsek se zvýšeným nebezpečím; 8) strážníci, v rozporu s návodem k obsluze, neprovedli před měřením kontrolu rychloměru; 9) správní orgán I. stupně nerozhodl o návrhu žalobce na provedení dokazování návodem k obsluze rychloměru; 10) závěr správních orgánů, že záznam o měření je bez závad, je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů; 11) správní orgán I. stupně neodůvodnil, proč žalobci uložil zákaz řízení všech motorových vozidel, nikoliv pouze motorových vozidel skupiny B; 12) žalobci byl uložen územně neomezený zákaz činnosti, ačkoliv lze zakázat řízení motorových vozidel pouze na pozemních komunikacích (v tomto ohledu výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nejednoznačný).

[12] Zadruhé stěžovatel namítá, že již uplynula prekluzivní lhůta k projednání přestupku, stanovená zákonem o přestupcích. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem, že v případě posuzovaného přestupku je namístě aplikovat ustanovení § 20 zákona o přestupcích, ve znění zákona č. 204/2015 Sb. Podle stěžovatele z čl. XXVI ve spojení s čl. II. bodem 3 zákona č. 204/2015 Sb. vyplývá, že ustanovení § 20 zákona o přestupcích, ve znění zákona č. 204/2015 Sb., má být aplikováno až na přestupky spáchané ode dne nabytí účinnosti celého zákona č. 204/2015 Sb., tj. ode dne 1. 10. 2016. Na podporu svého náhledu stěžovatel poukázal na rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 4. 4. 2018, č. j. 41 A 17/2017-62, a ze dne 18. 4. 2018, č. j. 41 A 23/2017-51. I pokud by zákon připouštěl vícero výkladů, měl být v souladu se zásadou *in dubio pro mitius* upřednostněn ten výklad, který je pro stěžovatele příznivější.

[13] Ve vztahu k otázce správnosti měření stěžovatel dále brojí proti závěru krajského soudu, že byl rychloměr ověřen. Ověření rychloměru neznámá, že by provedené měření bylo nezpochybnitelné a stoprocentně přesné. I pokud by měření na základě ověřovacího listu rychloměru svědčila presumpce správnosti, bylo by tuto presumpci možné vyvrátit. Žalobce tak navrhoval učinit cestou znaleckého posudku, k čemuž se však správní orgány nevyjádřily. Tím žalobci neumožnily prokázat, že při měření došlo k chybě v důsledku tzv. *slip effectu* a krajský soud tento závěr aproboval. Uvedeným postupem došlo k porušení práva žalobce na navrhování důkazů. Současně se krajský soud nevypořádal s námitkou, že se správní orgány nevyjádřily k žalobcovu návrhu na provedení dokazování návodem k obsluze rychloměru.

[14] Pokud jde o uložené sankce, stěžovatel namítá, že se krajský soud nevypořádal s namítaným porušením zákazu dvojího přičítání. K porušení tohoto zákazu podle stěžovatele došlo tím, že správní orgán I. stupně kladl stěžovateli k tíži již samotné naplnění skutkové podstaty příslušného přestupku. Stěžovatel dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že správní orgány při ukládání sankcí zohlednily všechna zákonná kritéria. Podle stěžovatele tomu tak není, nadto měly správní orgány posuzovat kritéria podle zákona č. 250/2016 Sb., neboť ten je pro stěžovatele příznivější. Krajský soud se rovněž nevypořádal s námitkou, že správní orgány neprokázaly, jaká byla hustota provozu a že se v dotčeném místě nacházejí přechody pro chodce, ačkoliv tyto skutečnosti kladly stěžovateli k tíži.

[15] Konečně stěžovatel namítá, že krajský soud, shodně jako správní orgány, bez dalšího upřednostnil tvrzení strážníků, že nedošlo k výměně řidiče, před tvrzením stěžovatele, že k této výměně došlo. Tím byla porušena zásada presumpce jeho nevin, neboť na stěžovatelovo tvrzení bylo nahlíženo jako na tvrzení *a priori* nevěrohodné. Nadto správní orgány tím, že zamítly návrh na provedení důkazu výslechem svědka Š., stěžovateli znemožnily prokázat, že vozidlo neřídil.

[16] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[17] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku pro nedostatek jeho důvodů. Platí totiž, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné jej bez dalšího zrušit. Konstantní judikatura tohoto soudu označuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne

pokračování

18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74, citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z webu www.nssoud.cz), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz například rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44).

[20] Rozsudek krajského soudu nicméně uvedenými nedostatky netrpí. Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace, nikoliv odpovědět na každou dílčí žalobní námitku (srov. například rozsudky tohoto soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, či ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36; shodně též nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, dostupný z www.nalus.usoud.cz). Z tohoto hlediska lze uvést, že důvody, které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby, jsou z odůvodnění napadeného rozsudku seznatelné; krajský soud vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodnosti žaloby, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44). Ostatně, byť stěžovatel uvádí, že mu není zřejmé, proč byla jeho žaloba zamítnuta, s rozhodnutím krajského soudu věcně a konkrétně polemizuje, což by nebylo možné, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[21] Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že stěžovatel používá typizované námitky, které jeho zástupce uplatňuje opakovně v mnoha jiných obdobných případech (zejména výměna řidičů, změření nesprávného vozu z důvodu jeho nenadálého předjetí vozem jiným, měření v rozporu s návodem k obsluze rychloměru, ovlivnění správnosti měření tzv. *slip effectem*, atp.). Užití takových námitek jistě neznamená, že by jim soud neměl věnovat pozornost, nepochybně mohou být uplatňovány důvodně, nicméně jejich věrohodnost je za uvedených okolností *prima facie* zpravidla nižší. S ohledem na uvedené není vadou, pokud se krajský soud s některými námitkami zabýval stručně, reagoval na jejich celkovou podstatu, nikoliv na každý dílčí argument, případně v podrobnostech odkázal na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů (viz obdobně rozsudky tohoto soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 152/2017-30, či ze dne 5. 6. 2019, č. j. 3 As 255/2017-28).

[22] Stěžovatel konkrétně dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí zaprvé z toho, že se krajský soud, a potažmo správní orgány, dostatečně nevypořádaly s jeho procesní obranou spočívající v tom, že mezi okamžikem, kdy došlo ke změření rychlosti vozu a kdy vůz zastavila policejní hlídka, z vozu vystoupil původní řidič (P. Š.) a stěžovatel si přesedl na jeho místo. Žalovaný se však k této argumentaci, vyjádřil. Vysvětlil, že (a proč) považoval za věrohodné výpovědi zasahujících strážníků, že úsek, v němž se vůz pohyboval, byl rovný, v důsledku čehož strážníci po celou dobu měření vozidlo viděli (viz odstavce 3 a 4 na str. 3 a str. 4 rozhodnutí žalovaného). Této argumentaci přisvědčil rovněž krajský soud (viz odstavec 23 jeho rozhodnutí). Je pravda, že se krajský soud výslovně nezabýval námitkou použitelnosti svědeckých výpovědí zasahujících strážníků, k této otázce se však vyjádřil žalovaný (strana 3 jeho rozhodnutí) a krajský soud se s jeho posouzením zjevně ztotožňoval, hodnotil-li jejich obsah.

[23] K oprávnění Městské Police Bohumín měřit v příslušném úseku se krajský soud vyjádřil v odst. 17 a 20 napadeného rozsudku; uvedl, že součástí spisového materiálu je listina vyhotovená Policií ČR, Krajským ředitelstvím Moravskoslezského kraje, Územního odboru Karviná, Dopravní inspektorát, ze dne 21. 10. 2015 („*Určení úseků pozemních komunikací k měření rychlosti vozidel Městskou policií Bohumín*“), již Policie ČR Městské Policii Bohumín v souladu s § 79a zákona o silničním provozu určila místa mj. v obci Bohumín, kde je tato obecní policie oprávněna měřit

rychlost vozidel. Jedním z těchto míst je „*Bobumín, ul. ČS. Armády*“, kde došlo ke změření rychlosti vozu stěžovatele.

[24] Krajský soud se v odst. 23 napadeného rozsudku vyjádřil rovněž k podstatě námitek týkajících se správnosti provedeného měření, navázal přitom na odůvodnění obsažené na straně 5 až 7 rozhodnutí žalovaného. S dílčí námitkou týkající se nedodržení návodu k obsluze se krajský soud vypořádal odkazem, že na danou věc analogicky dopadají závěry vyslovené v rozsudku tohoto soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, tj. že pokud by obsluha nedodržela návod k obsluze, nebyla by rychlost projíždějícího vozu vůbec zachycena.

[25] Již žalovaný se dále vyjádřil i k otázce, jaká byla nejvyšší povolená rychlost v měřeném místě, a krajský soud se s jeho náhledem ztotožnil; ve stručnosti uvedl, proč nemá za to, že by byl v tomto směru skutkový stav zjištěn nedostatečně (viz odstavec 23 napadeného rozsudku). Návrh na provedení dokazování ohledáním místa měření za účelem zjištění nejvyšší povolené rychlosti nezůstal opomenut. Jak uvedl žalovaný (odst. 7 na straně 2 jeho rozhodnutí), stěžovatel námitku nejvyšší povolené rychlosti totiž v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 13. 11. 2017 neuplatnil, žalovaný se k ní vyjádřil spíše z opatrnosti, neboť byla vznesena v odvolání proti předchozímu, zrušenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[26] Krajský soud se vyjádřil rovněž k námitce, že stěžovateli byl uložen trest zákazu řízení všech motorových vozidel, nikoli pouze vozidel skupiny B. V odst. 24 napadeného rozsudku uvedl, že k této otázce již existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (na níž odkázal), která argumentaci stěžovatele vyvrací; takové odůvodnění je zcela dostačující. Nebylo rovněž nezbytné, aby krajský soud výslovně konstatoval nepravdivost tvrzení stěžovatele, že se se shodnou odvolací argumentací nevypořádal žalovaný. Je totiž evidentní, že tak žalovaný učinil, a to ve druhém odstavci na str. 9 svého rozhodnutí. Ve třetím odstavci na str. 9 svého rozhodnutí se výslovně zabýval i související námitkou, zda je stěžovateli zakázáno řízení motorových vozidel mimo pozemní komunikace a zda je mu zakázáno i řízení těch vozidel, k jejichž řízení není třeba řídicí oprávnění.

[27] Pokud jde o námitku porušení zákazu dvojího přičítání při ukládání sankce, krajský soud se jí sice výslovně nezabýval, ve vztahu k odůvodnění uložené sankce však v odst. 25 napadeného rozsudku odkázal na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, které plně aproboval. Se shodnou námitkou se totiž vypořádal již žalovaný na str. 8 a 9 svého rozhodnutí, kde uvedl, že „[v] *pravdě typovou závažnost přestupku nelze klást obviněnému k tíži, tj. překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o více než 40 km/h (...). Správní orgán však samu hodnotu naměřené rychlosti může posoudit v rámci intervalu „o 40 km/h a více“. Zde je patrný rozdíl v tom, zda se pachatel dopustí přestupku na samé hranici 90 km/h anebo jeho rychlost již dosáhne 100 km/h, tak jako v případě odvolatele.*“ Za situace, kdy stěžovatel v žalobě pouze opakoval totožnou námitku, jakou již předtím uplatnil v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, aniž by věcně reagoval na odůvodnění, jehož se mu již dostalo, krajský soud nepochybil, pokud argumentaci žalovaného, s níž se ztotožňoval, neopakoval a omezil se na odkaz na příslušné strany rozhodnutí žalovaného.

[28] Totéž platí i ve vztahu k námitce, že se krajský soud nevypořádal s námitkou, dle které správní orgány neprokázaly, jaká byla v místě měření hustota provozu a že se v daném místě nacházejí přechody pro chodce, ačkoliv tyto skutečnosti kladl žalobci k tíži. S obdobnou odvolací námitkou se totiž již vypořádal žalovaný na str. 9 svého rozhodnutí, kde dílčím způsobem korigoval odůvodnění správního orgánu I. stupně. K hustotě provozu uvedl, že je obecně známo, že provoz na komunikacích ve všední den odpoledne je v zásadě frekventovanější, což zvyšuje závažnost přestupku, jehož se stěžovatel dopustil, neboť je v danou dobu vyšší pravděpodobnost přítomnosti dalších účastníků silničního provozu. Současně žalovaný konstatoval, že v příslušném momentě provoz nijak silný nebyl, neboť jinak by stěžovatel nemohl jet rychlostí 100 km/h.

pokračování

Žalovaný dále přisvědčil stěžovateli, že nebylo prokázáno, že by se na místě vyskytovali chodci a přechody pro chodce, závažnost přestupku však mírně zvyšuje již skutečnost, že se jej stěžovatel dopustil na komunikaci, která je obklopena zástavbou, a to nejen průmyslovou, ale i rodinnými domy a chodníkem; v takovém místě se tak pohyb chodců předpokládá. Vzhledem k tomu, že stěžovatel své žalobní námitky (viz odst. 53 a 54 žaloby) směřoval proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a uvedenou argumentaci žalovaného pominul, bylo na místě, že krajský soud odůvodnění žalovaného neopakoval.

[29] S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že rozsudek krajského soudu je způsobilý věcného přezkumu, kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy dán není.

[30] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou uplynutí prekluzivní lhůty k projednání přestupku. Stěžovatel svou argumentaci staví na tom, že v době, kdy měl být přestupek spáchán (25. 2. 2016), ještě nebyla jako celek účinná novela (zákon č. 204/2015 Sb.), kterou byly do § 20 zákona o přestupcích vloženy nové odstavce 2 a 3, zakotvující institut přerušení běhu lhůty k projednání přestupku. K zániku odpovědnosti za přestupek tak dle jeho názoru došlo uplynutím lhůty jednoho roku od jeho spáchání.

[31] Této argumentaci nelze přisvědčit. Podle § 20 odst. 1 věty před středníkem zákona o přestupcích *přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok*. Podle odstavců 2 a 3 citovaného ustanovení, ve znění zákona č. 204/2015 Sb., se *běh lhůty pro projednání přestupku (...) přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením. Přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku (...) začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky*.

[32] Novelizace citovaného ustanovení proběhla v důsledku nabytí účinnosti čl. I bodu 6 zákona č. 204/2015 Sb. Podle článku II odst. 3 zákona č. 204/2015 Sb. se *ustanovení § 20 zákona o přestupcích, ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, o přerušení běhu lhůty zahájením řízení, použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona*. Podle čl. XXVI tohoto zákona nabývají čl. I body 3 až 8 tohoto zákona účinnosti *prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení* (zákon č. 204/2015 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 17. 8. 2015).

[33] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 As 278/2016, dospěl k závěru, že (výše citované) novelizované znění § 20 zákona o přestupcích se použije již ode dne 1. 10. 2015. V rozsudku ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018 – 34, tento závěr Nejvyšší správní soud potvrdil (pro podrobné vypořádání stěžovatelovy argumentace lze odkázat právě na odstavce 18 až 32 tohoto rozhodnutí) a přihlásil se k němu i v rozsudcích ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 As 155/2018 – 26 a ze dne 18. 9. 2018 č. j. 2 As 168/2018 – 24 (kterými byly zrušeny rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 18. 4. 2018, č. j. 41 A 23/2017-51, respektive ze dne 4. 4. 2018, č. j. 41 A 17/2017-62, jichž se stěžovatel dovolává, a to právě pro nesprávné posouzení otázky nabytí účinnosti § 20 zákona o přestupcích ve znění novely č. 204/2015 Sb.), či též rozsudek ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 274/2018-42.

[34] Stěžovatel spáchal přestupek dne 25. 2. 2016, tedy v době kdy již znění § 20 odst. 2 a 3 zákona o přestupcích, upravující přerušení lhůty k projednání přestupku v důsledku zahájení řízení a vydání rozhodnutí o přestupku, bylo účinné. Řízení o přestupku stěžovatele pravomocně skončilo dne 29. 1. 2018 (den doručení rozhodnutí žalovaného zmocněnci stěžovatele), tedy v rámci otevřené dvouleté lhůty podle § 20 odst. 3 zákona o přestupcích. Zároveň žalovaný dodržel i roční lhůtu podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, která se naposledy přerušila a znovu rozběhla vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 13. 11. 2017. Krajský soud tudíž posoudil otázku zániku odpovědnosti za přestupek správně.

[35] Stěžovatel dále namítá, že měření rychlosti mohlo být nesprávné v důsledku tzv. *slip effectu*, avšak správní orgány ani krajský soud mu k tomu neumožnily provést dokazování.

[36] Podle ustálené judikatury tohoto soudu je pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti zpravidla dostačující vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku, obsahujícího fotografii měřeného vozu a údaje o provedeném měření, a ověřovacího listu silničního rychloměru (viz například rozsudky ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, či ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, uvedená kombinace podkladů obvykle poskytne dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[37] Jak uvedl krajský soud, tyto podklady tvořily, spolu s výpověďmi zasahujících strážníků, základ pro zjištění skutkového stavu i v nynější věci. Stěžejním důkazem je tudíž oznámení o podezření ze spáchání přestupku, jehož přílohou je dokumentace z měřicího zařízení, včetně fotografie změřeného vozu. Tato dokumentace obsahuje jak informace o měřeném vozu, tak o použité měřicím zařízení, o vzdálenosti, z níž ke změření rychlosti došlo, a rovněž naměřené hodnoty. Součástí správního spisu je rovněž oznámení o dopravním přestupku a ověřovací list užitého měřicího zařízení, podle něhož byla doba ověření stanovena do 1. 12. 2016, a dále osvědčení, že strážník, který rychloměr obsluhoval (R. H.) absolvoval školení pro práci s příslušným typem rychloměru.

[38] Stěžovateli lze v obecné rovině přisvědčit, že uvedené podklady nepředstavují nezpochybnitelný důkaz a nevylučují, že může dojít k poruše na měřicím zařízení nebo k chybnému měření v rozporu s návodem k obsluze. Ke zpochybnění výsledků měření nicméně nepostačují prostá, žádnou konkrétní skutečností nepodložená, tvrzení stěžovatele, ani jeho úvahy, že by měření v nynější věci teoreticky mohlo být ovlivněno tzv. *slip effectem* (tj. možným posunem měřicího bodu způsobujícím změření vyšší než skutečné rychlosti). Výsledky měření, pokud by při jejich získávání nebyl dodržen stanovený postup, jistě nemohou jako důkazy obstát, ke zpochybnění výsledku měření je však nezbytné, aby bylo dodržení postupu měření skutečně účinně zpochybněno (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, či ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 As 182/2019-38). Stěžovatel však v kasační stížnosti žádné konkrétní důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o správnosti měření v posuzované věci neuvádí. Jeho argumentace o tzv. *slip effectu* je založena pouze na obecné existenci tohoto jevu, aniž by uváděl cokoli, co by naznačovalo, že k tomuto jevu mělo dojít v posuzovaném případě. Za takové situace správní orgány nepochybily, pokud neprovedly navrhované dokazování návodem k obsluze rychloměru a znaleckým posudkem.

[39] Tvrzení stěžovatele, že žalovaný jeho návrh na provedení dokazování návodem k obsluze rychloměru nijak nezohlednil, není pravdivé, neboť žalovaný na příslušnou odvolací námitku reagoval na str. 7 svého rozhodnutí. Z odůvodnění tam obsaženého rovněž vyplývá, proč považoval daný důkazní návrh za nadbytečný. Rovněž pak neobstojí tvrzení, že se s námitkou neposouzení daného důkazního návrhu nezabýval krajský soud. Ten, byť ve stručnosti, v odstavci 23 svého rozsudku vyložil, proč bylo dokazování návodem k obsluze (a dále dokumentem BBC, zprávou Daily Mail a vyjádřením Českého metrologického institutu) nadbytečné.

[40] Pokud jde o závěr krajského soudu, že na posuzovaný případ lze analogicky vztáhnout závěry rozsudku tohoto soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, vycházející mj. z vyjádření výrobce rychloměrů, dle kterého by rychloměr v případě vadného nastavení měření vůbec neprovedl a nezaznamenal, stěžovateli je třeba přisvědčit v tom, že tato úvaha nemá oporu ve spisovém materiálu. Uvedené vyjádření totiž nebylo vysloveno ve vztahu

pokračování

ke shodnému typu rychloměru; v nyní posuzovaném případě byl užit rychloměr *TruCAM LTI 20/20*, zatímco v odkazovaném případě to byl rychloměr *MicroDigiCam LTI*. Pouze z toho, že se v obou případech jedná o laserové rychloměry, nelze odborné vyjádření užitě v odkazované věci vztáhnout i na věc nyníjší. Tato dílčí nesprávnost v odůvodnění napadeného rozsudku však nic nemění na tom, že stěžovatel neuvedl ničeho konkrétního, čím by účinně zpochybnil správnost provedeného měření, které bylo provedeno zařízením k tomu určeným, jehož funkčnost byla ověřena a který byl obsluhován proškolenou osobou. Nejedná se tak o vadu, pro niž by bylo na místě napadený rozsudek pro jeho nezákonnost zrušit.

[41] Důvodná není dále námitka, že správní orgány při ukládání sankce porušily zásadu zákazu dvojího přičítání. Správní orgány při určení závažnosti spáchaného přestupku jako jedno z kritérií relevantních pro určení výše pokuty zohlednily, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 50 km/h. Tato konkrétní okolnost není znakem skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona o silničním provozu, podle kterého se fyzická osoba dopustí přestupku mj. tím, *že při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více*. Skutková podstata daného přestupku je sice shodně naplněna jak v případě jízdy o 40 km/h vyšší, než je rychlost povolená, tak v případě jízdy o 50 km/h vyšší, z hlediska závažnosti však tyto případy shodné nejsou, neboť s vyšší rychlostí se prodlužuje brzdná dráha, vozidlo tudíž urazí větší vzdálenost, než řidič zareaguje na případného chodce či překážku na silnici. Míra ohrožení právem chráněných zájmů (bezpečnost silničního provozu) je proto v případě vyššího překročení nejvyšší povolené rychlosti rovněž vyšší. Správní orgány proto nepochybyly, pokud při posuzování závažnosti jednání stěžovatele přihlédly k tomu, o kolik km/h konkrétně nejvyšší povolenou rychlost v obci překročil, v důsledku čehož mu i uložily pokutu mírně nad dolní hranici zákonné sazby (viz obdobně rozsudek ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 274/2018-42).

[42] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud aproboval nesprávný závěr správních orgánů, že zohlednily všechna zákonná kritéria pro uložení sankce. Stěžovatelova námitka však sestává pouze z vyjádření nesouhlasu s posouzením krajského soudu a zcela obecného konstatování, že správní orgány všechna kritéria neposoudily, aniž by stěžovatel jakkoli blíže specifikoval, která konkrétní kritéria podle něho byla opomenuta. Postačí tak odkázat na odst. 25 napadeného rozsudku, v němž se krajský soud zabýval obdobnou odvolací námitkou a na části rozhodnutí správních orgánů, na které je tam odkázáno. Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční; není proto na soudu, aby za stěžovatele jeho argumentaci domýšlel. Obdobné platí ve vztahu k námitce, že správní orgány měly zohlednit při ukládání sankce zákonná kritéria podle zákona č. 250/2016 Sb., neboť jsou pro stěžovatele příznivější. Stěžovatel tuto obecnou námitku nijak nerozvedl, nevysvětlil, v čem a proč má být z hlediska ukládání sankce pro něho nová úprava přestupkového práva příznivější, a rovněž Nejvyšší správní soud takový důvod neshledal.

[43] Závěrem se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou, dle které krajský soud i správní orgány upřednostnily tvrzení zasahujících strážníků o tom, že nemohlo dojít k výměně řidičů měřeného vozu, před opačným tvrzením stěžovatele, na něž nahlížely jako na tvrzení *a priori* nevěrohodné. Současně stěžovateli neumožnily jeho tvrzení prokázat, neboť opomenuly jeho důkazní návrh na výsledcích skutečného řidiče, pana Š.

[44] Situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů (strážníků obecní policie) a přestupce, není nijak neobvyklá. V těchto případech je nezbytné posoudit věrohodnost jednotlivých tvrzení, přičemž za tímto účelem je důležité mj. posoudit vztah svědka k předmětu jeho výpovědi. Otázkou samotné výpovědi policistů a jejího hodnocení z hlediska důkazního se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, v němž mimo jiné konstatoval, že „[k] *osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím*

výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním základem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“.

[45] Věrohodnost policistů (strážníků) mohou snižovat především indicie svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného či o potenciálním narušení jejich nestrannosti, způsobené například způsobem jejich hodnocení a odměňování (srov. například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007–114, či ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 – 47). V posuzované věci žádný důvod, který by motivoval zasahující strážníky ke lživé výpovědi (o tom, že vozidlo po celou dobu – od změření jeho rychlosti po jeho zastavení hlídkou - viděli) zjištěn nebyl. Správní orgány tak nepochybily, pokud svůj závěr, aprobovaný krajským soudem, že řidičem měřeného vozu - v okamžiku měření - byl stěžovatel, opřely o obsahově konzistentní svědecké výpovědi zasahujících strážníků.

[46] Je to z podstaty věci přestupce (stěžovatel), kdo má na věci, na rozdíl od zasahujících policistů, jednoznačný zájem. Ačkoliv ani v případě, kdy proti sobě stojí výpověď obviněného a výpověď zasahujících policistů, není možné bez dalšího vyhodnotit výpověď obviněného jako nevěrohodnou s tím, že je v jeho zájmu tvrdit takové skutečnosti, které jej z přestupku vyviní (viz například rozsudek tohoto soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 – 86), v posuzované věci věrohodnost tvrzení stěžovatele o výměně řidičů notně snižuje, že jej poprvé uplatnil až v odvolání proti původnímu (následně zrušenému) rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 3. 2016. Logicky nemůže obstát tvrzení stěžovatele uplatněné v daném odvolání, že si teprve s vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byl shledán vinným ze spáchání přestupku, uvědomil, že je vina za přestupek, jehož se dopustil jeho kamarád, dávána jemu. Zasahující strážníci bezprostředně po zastavení stěžovatelova vozu, dne 25. 2. 2016, vyhotovili oznámení o přestupku, v němž je uvedeno, že se stěžovatel odmítl k věci vyjádřit. Pokud by skutečně došlo k výměně řidičů v mezidobí od změření rychlosti vozu do jeho zastavení, lze se rozumně domnívat, že by stěžovatel tuto skutečnost, ve snaze vyvinít se z přestupku, zasahujícím strážníkům oznámil bezprostředně poté, co mu bylo oznámení o podezření ze spáchání přestupku sděleno. Pokud by si snad stěžovatel z nějakého důvodu neuvědomil, že je mu dávána vina za přestupek v této chvíli, nemohl o tom již pochybovat poté, co mu bylo dne 9. 3. 2016 doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku, spojené s předvoláním k ústnímu jednání. Tím spíše, že zmocněnkyně stěžovatele na toto oznámení zprávou ze dne 22. 3. 2016 reagovala.

[47] Věrohodnost tvrzení stěžovatele snižuje rovněž jejich nekonzistentnost. Stěžovatel nepředkládá určitý ucelený, vnitřně souladný, popis skutkového stavu, tak jak se podle jeho tvrzení měl odehrát, který by byl alternativou ke skutkovým zjištěním učiněným správními orgány a následně krajským soudem. Namísto toho v jednotlivých podáních vrší různé typizované námitky (výměna řidičů, záměna měřeného vozu, nesprávnost měření v důsledku tzv. *slip effectu*). Stěžovatel v odvolání, v němž poprvé uplatnil námitku výměny řidičů, současně uvádí, že si je jistý, že nepřekročil nejvyšší povolenou rychlost, a že naměřená rychlost nenáleží jeho vozu, neboť si všiml, že byl předjet jiným rychle jedoucím vozem, z čehož vyplývá, že to byl stěžovatel, kdo vůz (u něhož navíc nepochybně, že je jeho) řídil po celou dobu, aby teprve následně přešel k tvrzení, že vůz vůbec neřídil, nýbrž chtěl pouze pomoci blízkému kamarádovi (P. Š.). Tento rozpor ve svých tvrzeních stěžovatel nijak nevysvětluje; stejně tak nepředkládá žádné plausibilní vysvětlení, proč mělo k záměně řidičů dojít. Stěžovatelova argumentace postrádá vnitřní logiku - pokud by stěžovatel vůz vůbec neřídil, lze usuzovat, že by tuto skutečnost vznesl na prvním místě. Krajský soud a rovněž správní orgány proto nepochybily, pokud rovněž s ohledem na svědecké výpovědi zasahujících strážníků považovaly za prokázané, že to byl stěžovatel, kdo vůz řídil po celou dobu, a že k žádné výměně řidičů nedošlo. Procesní

pokračování

obrana stěžovatele se, s ohledem na okamžik, kdy byla poprvé uplatněna a s ohledem na její nekonzistentnost rovněž kasačnímu soudu jeví jako ryze účelová a smyšlená.

[48] Pravdivé pak není tvrzení, že by se správní orgány zcela opomněly vypořádat s důkazním návrhem stěžovatele na výslech pana Š. Správní orgán I. stupně v posledním odstavci na str. 2, respektive v prvním odstavci na str. 3, svého rozhodnutí uvedl, že tento důkaz neprovedl pro jeho nadbytečnost. Důvod této nadbytečnosti pak vyplývá z dalšího zdůvodnění obsaženého na str. 3 daného rozhodnutí. Na základě výpovědí zasahujících strážníků a listinných důkazů považoval správní orgán I. stupně za spolehlivě prokázané, že je měřený úsek rovný a strážníci proto měli vozidlo po celou dobu pod vizuální kontrolou. S tímto zdůvodněním se následně ztotožnil žalovaný, vysvětlil, proč neuvěřil argumentaci stěžovatele o druhé osobě ve vozu a výslovně uvedl, že důkaznímu návrhu na výslech pana Š. nebylo vyhověno pro jeho nadbytečnost. Správní orgány tudíž daný důkazní návrh neopomněly, posoudily jej a zdůvodnily, proč dospěly k závěru, že jej neprovedou.

[49] Ze shora uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[50] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu